

Arrest

nr. 286 951 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2019 dient verzoekster een verzoek tot internationale bescherming (hierna VIB) in. Uit vingerafdrukken onderzoek in het kader van Eurodac blijkt dat zij reeds eerder een VIB indiende in Duitsland. Op 17 januari 2020 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Duitsland die op 28 januari 2020 terugname aanvaardde op grond van artikel 18 (1) de van de Dublin-III-Verordening. Op 28 mei 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 245 954 van 10 december 2020 het beroep verwerpt.

Op 17 juni 2020 wordt aan verzoekster de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer ter kennis gebracht die evenwel korte tijd later wordt ingetrokken. Op 5 augustus 2021 laten de Duitse autoriteiten weten dat de overdrachtstermijn verstreken is.

De asielaanvraag wordt op 20 juni 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) kennelijk ongegrond verklaard. Verzoekster dient beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 280 322 van 18 november 2022 de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag bevestigt.

Op 13 juli 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 2 september 2020 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 20 september 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard, met toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2022 dient verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1979

geboorteplaats : Vagharshapat

nationaliteit : Armenië

+ 1 kind:

V., G. (0) X

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 18/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde gezond te zijn. Betrokkene diende een aanvraag 9ter in op basis van de gezondheidsproblematiek van haar echtgenoot. Deze werd negatief afgesloten. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door V. V. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 31.08.2020)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Betrokkene diende nadien opnieuw een aanvraag 9ter in die op 24/10/2022 onontvankelijk werd afgesloten daar er geen nieuwe elementen werden aangebracht.

Derhalve is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek

om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Ook voor de echtgenoot van verzoekster wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) genomen op 2 december 2022. Tegen voormelde beslissing is een annulatieberoep ingediend bij de Raad gekend onder rolnummer 286 198.

Op 2 februari 2023 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de motiveringsplicht alsook van het redelijkheids- zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;”

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden

met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weinig rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.”

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat het gezin samen kan vertrekken, maar verder wordt niet ingegaan op het gezins- en familieleven dat hier al is opgebouwd.

Dat de verzoekster in België verblijft met haar echtgenoot de heer V. V. (R.R. ...) en haar minderjarig kind V. G. (R.R. ...).

Dat ze een kerngezin vormen.

Zij zijn volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hebben hier een netwerk van vrienden en kennissen, zijn werkbereid, delen dezelfde waarden en normen als Belgische onderdanen,...

Verzoekster is werkzaam als huishoudhulp bij M(...).

Haar werkgever schrijft hierover het volgende:

“Geachte heer/mevrouw,

Als werkgever van S. kunnen wij bevestigen dat zij sinds 18/01/2021 bij ons in dienst is met een contract van 10u per week. S. is een gedreven, accurate en trouwe huishoudhulp, die altijd klaar staat voor haar klanten. Sinds het begin van haar tewerkstelling heeft zij nog steeds dezelfde klant, wat wil zeggen dat zij heel erg tevreden omstandigheden, is telkens in orde met de administratie of eventuele afwezigheidsattesten.

Mocht u vragen hebben, dan kunt u zeker contact met mij opnemen.

Met vriendelijke groeten,

J. V.”

(zie stuk 2)

Dat de verzoekster en haar echtgenoot een zo goed en stabiel mogelijke thuis wensen te creëren voor hen en hun minderjarig kind V. G..

Dat hun zoon ook school loopt in België. Dat het hele gezin bijgevolg haar uiterste best doet zich aan te passen conform de Belgische waarden en normen.

Dat zij om deze reden ook een verzoek om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vw hebben ingediend d.d. 11.10.2022. (zie stuk 2)

Dat verweerster op de hoogte was van de regularisatieaanvraag 9bis die op heden bij de stad Kortrijk ligt. Er werd immers door de stad Kortrijk een vraag gesteld aan DVZ m.b.t. de administratieve bijdrage.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

a)

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

8.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Dat zij geen enkele rekening heeft gehouden met de ingediende regularisatieaanvraag 9bis Vw d.d. 11.10.2022.

Dat zij hiermee haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden!

b)

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat ze enkel verwijst naar het feit dat zowel verzoekster, haar echtgenoot en haar minderjarig kind het voorwerp uitmaken van een BGV en de gezinskern bijgevolg behouden blijft.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familieleven. Het gezin woont aan de (...) Kortrijk.

4.5.

AANGAANDE DE HOGERE BELANGEN VAN HET KIND

Verweerster stelt wat het hoger belang van het kind betreft het volgende:

“Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaand is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in het geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen, tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”
(zie stuk 1)

Er wordt hier echter voorbij gegaan aan het eigenlijke belang van het kind. Dat het minderjarig kind van de verzoekster wordt blootgesteld aan risico's en onzekerheden. Dat dit kan leiden tot een belemmering van de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Een combinatie van risicofactoren kan de kans op een gedrags- en emotionele stoornis vergroten. De ontwikkeling van het kind kan worden gezien als een dynamische interactie, waarbij individu en omgeving elkaar wederzijds beïnvloeden en deze beïnvloedende factoren, aanleiding kunnen geven tot een escalatie van problemen.

Dat het minderjarig kind sinds hun aankomst in ons land naar school gaat. Dat hij tijdens deze belangrijke levensjaren zijn persoonlijkheid vormt.

Dat hij de waarden en normen overnam en aan hen eigen maakten. Dat hij zijn uiterste best deed om bij de 'Belgische jeugd' te behoren.

Verzoekster legde in het kader van hun regularisatieaanvraag 9bis al schoolattesten en rapporten voor van G.. Dat hij nog steeds school loopt en dat het schooljaar op heden volop aan de gang is.

Dat het aldus onverantwoord zou zijn om het minderjarige kind te midden van zijn opleiding weg te halen en terug te sturen naar een land waar het scholingssysteem allerm minst naar behoren is.

Om deze reden dient in eerste instantie een verlenging van de termijn van het BGV gevraagd te worden tot minstens het einde van het schooljaar.

De minister of DVZ kan, maar is hier niet toe verplicht, de termijn van het BGV verlengen indien nodig en rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de situatie zoals:

- de duur van het verblijf,*
- het bestaan van schoolgaande kinderen,*
- het afronden van de organisatie van vrijwillig vertrek of*
- het bestaan van familiale of sociale banden.*

Dat het kind in casu reeds sinds zijn aankomst naar school gaat in België. Dat hij hier een leven uitbouwde een netwerk heeft van vriendjes en vriendinnetjes.

Dat de verzoekster bovendien wenst op te merken dat het scholingssysteem in Armenië van minder goede kwaliteit is dan in België en de toekomst van de kinderen in het gedrang zou brengen. Dat in het licht van de hogere belangen van het kind (die infra worden besproken) dient te worden rekening gehouden met het scholingssysteem in Armenië.

“Education in Armenia has been declared in urgent need of attention, investment, and overall improvement. The government says that the future of the country depends on reforms planned in the educational system with a deadline of 2030. A comprehensive study of the entire system was carried out under a grant provided to the government by the Global Partnership for Education Foundation.”
<https://jam-news.net/investments-are-needed-for-the-resuscitation-of-education-in-armenia-teachers-and-experts/>

Dat het hoger belang van het kind vrij miniem wordt behandeld.

Dat de bestreden beslissing allerminst of althans onvolledig rekening gehouden heeft met de hogere belang van het kind. Dat stellen dat het kerngezin samen zou blijven onvoldoende is om te kunnen spreken van een redelijke motivering in het licht van de het hoger belang van het kind.

c)

Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met het kind en het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Armenië.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoekster en de minderjarige kind.

4.6.

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

BESLUITEND

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de ingediende regularisatieaanvraag d.d. 11.10.2022.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, d.w.z. dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat in weerwil van verzoeksters betoog de gemachtigde weldegelijk dienaangaande heeft gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt immers met betrekking tot haar gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Gezins- en familieleden

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.”

Verzoekster wijst erop dat zij geïntegreerd zijn, een netwerk hebben van vrienden en kennissen, werkberaad zijn en dat zij werkzaam is als huishoudhulp. Reden waarom zij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 11 oktober 2022. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde er reeds kennis van had maar er geen rekening mee heeft gehouden waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Waar verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 11 oktober 2022 heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet

opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoekster betoogt vervolgens dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening moet houden met haar gezins- en privéleven. Ze wijst er nogmaals op dat zij een kerngezin heeft in België en dat het gezin recht heeft op een menswaardig bestaan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het gezinsleven, wordt niet betwist dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Zij verblijft met haar echtgenoot en kind in België. Echter, zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing, maken ook verzoeksters echtgenoot en haar kind het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de gezinskern in geval van terugkeer naar het herkomstland behouden blijft. Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat zij recht hebben op een menswaardig bestaan samen, maar de bestreden beslissing brengt hun gezinsleven niet in gevaar.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, §151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, §123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van voormeld artikel 8. Onafhankelijk van het al dan niet bestaan van een familieleven, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, §59). Ook beroepsactiviteiten vallen onder het begrip 'privéleven' (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29). *In casu* blijkt dat verzoekster en haar gezinsleden zich pas sedert december 2019 in België bevinden en dat zij een procedure om internationale bescherming hebben doorlopen, zowel bij het CGVS als in beroep bij de Raad, die geen aanleiding heeft gegeven tot internationale bescherming. Verzoekster en de gezinsleden kunnen overigens niet als gevestigde vreemdelingen worden beschouwd, ook al hebben zij gedurende beperkte tijd een precair legaal verblijf gehad. Het privéleven in België blijkt ook niet van lange duur te zijn. Waar verzoekster aanstipt dat zij werkzaam is als huishoudhulp, toont zij dit niet aan met een begin van bewijs bij het verzoekschrift en kan de Raad hoe dan ook niet aannemen dat van haar niet meer redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij opnieuw werk zou zoeken in Armenië.

Wat betreft het feit dat haar kind naar school gaat in België en het gezin zijn best doet om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen, bevat het administratief dossier inderdaad stukken die wijzen op het onderwijs van haar kind. De Raad stelt evenwel vast dat het kind 10 jaar oud was op het ogenblik van de bestreden beslissing en dat zij nog maar sinds eind 2019 in België verblijven, wat maakt dat het kind nog niet zo lang meeloopt in het Belgisch onderwijs. Verder blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs omdat dit recht niet absoluut is en geen recht geeft op verblijf. Verder omvat het recht op onderwijs inderdaad geen verplichting voor het bestuur om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. De gemachtigde motiveert verder dat de vreemdeling steeds gebruik kan maken van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel te vragen, rekening houdend met de schoolvakanties of het einde van het schooljaar. De Raad acht deze motieven *in casu* niet onzorgvuldig of disproportioneel. Een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, geldt hetzelfde voor artikel 7 van het Handvest (zie artikel 52, lid 3 van het Handvest). Verzoekster licht in elk geval niet toe waaruit een eventuele verdergaande bescherming binnen het Handvest zou bestaan.

Vervolgens stipt verzoekster het hoger belang van haar kind opnieuw aan, dat meer inhoudt dan het feit dat de kinderen bij hun ouders en kerngezin moeten kunnen verblijven. Ze hebben recht op een stabiel gezinsleven. Ze stelt dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van een belangenafweging voldoende gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind. Nu haar kind wordt blootgesteld aan risico's en onzekerheden kan dit leiden tot ontwikkelingsstoornissen, zoals gedrags- en emotionele stoornissen. Verzoekster benadrukt dat haar kind sinds hun aankomst naar school gaat en dat het kind tijdens deze belangrijke levensjaren zijn persoonlijkheid vormt. Haar kind doet zijn uiterste best bij de "*Belgische jeugd*" te horen. Verder stipt verzoekster aan dat het schooljaar volop aan de gang is en in hun land het scholingssysteem allerminst naar behoren is. Verzoekster stuurt aan op een verlenging van de termijn van de bestreden beslissing en vraagt dat indien de Raad het bevel voor verzoekster niet zou vernietigen, hij wel aandacht zou willen hebben voor de situatie van haar kind en het volledige gezin. Bij wijze van conclusie stelt verzoekster dat de motieven onvolledig en ondoordacht lijken. De bestreden beslissing is een standaardbeslissing die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat het hoger belang van het kind meer inhoudt dan dat de kinderen bij hun ouders en kerngezin moeten blijven. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde zijn motieven heeft beperkt tot die vaststelling. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende gemotiveerd: "*Betrokkene verblijft in*

België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

Verzoekster kan evenzeer worden gevolgd in haar standpunt dat blijkens de rechtspraak van het EHRM in het kader van een belangenafweging voldoende gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind. Echter, het betoog aangaande de risico's en onzekerheden die zouden kunnen leiden tot ontwikkelingsstoornissen, zoals gedrags- en emotionele stoornissen, acht de Raad te algemeen en te vaag om aan te nemen dat een terugkeer voor haar kind dergelijke gevolgen zou teweegbrengen.

Wat betreft het onderwijs van haar kind en het feit dat het zijn best doet bij de “*Belgische jeugd*” te horen, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting hierboven.

Waar verzoekster aanstuurt op een verlenging van de termijn van de bestreden beslissing, kan zij dit steeds vragen aan de gemachtigde, gezien hij er in de bestreden beslissing zelf op aanstuurt en deze mogelijkheid bij wet is voorzien. Het komt evenwel niet aan de Raad toe een dergelijke termijn toe te staan in het kader van een beroep tegen een verwijderingsmaatregel.

Verzoekster herhaalt meermaals dat de motieven onvolledig, ondoordacht en onzorgvuldig zijn. Ze laat evenwel na om specifiek in te gaan op de motieven die de gemachtigde aangaande het onderwijs heeft opgenomen onder “*hoger belang van het kind*”. Ook al meent de Raad dat de motieven aangaande “*geen toegang tot onderwijs*” inderdaad ondoordacht zijn, kunnen deze als overtoollig worden beschouwd nu de overige motieven aangaande het onderwijs wel redelijk, zorgvuldig en niet disproportioneel zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die stellen dat “*Op 20/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 18/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*”, en dat “*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.*”, niet betwist. Zij blijven dan ook overeind. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN